

För utjemnande af dessa missförhållanden, hvarom yrkande sannolikt ej kommer att uteblifva intill dess rättelse sker, torde stora svårigheter möta och dryga kostnader uppstå så väl för staten å ena sidan som rust- och rotehållare å den andra genom företagen omreglering eller förnyad värdering, hvarigenom antydda missförhållanden endast tillfälligt kunna afhjelpas, hvarför den enda effektiva åtgärden vore, att staten öfvertog både rustning och rotering.

Som detta ändamål endast successivt kan vinnas genom rust- och rotehålllets vakanssättning i mån af afgang, få vi vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i aflåten skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t tacktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag om rust- och rotehålllets försättande på vakans i mån af nuvarande manskaps afgang samt statens öfvertagande af rustning och rotering.

Stockholm den 29 januari 1897.

J. Andersson. *A. H. Göthberg.* *Emil Olsson.*
O. Anderson. *Karl Hultkrantz.* *Erik Andersson.* *G. Jansson.*
 Alla från Vermlands län.

N:o 82.

Af herr **E. Eriksson** i Qväcklingen m. fl., *angående förhöjning af det utaf Kongl. Maj:t för år 1898 äskade anslaget till frostländighetens minskande.*

Det norrländska jordbrukets farligaste fiende är frosten, som från myrar och sumptrakter sprider köld och osundhet i kringliggande nejder. Då den enskilda företagsamheten ej mäftar att i någon nämnvärd

mån afhjelpa detta onda, anse vi det vara statens pligt att på ett kraftigare sätt, än hittills skett, medelst bidrag af statsmedel, understödja och främja befolkningens sträfvanden för frostländighetens minskande, i all synnerhet som till statskassan för närvarande genom den höga tullbeskattningen å oundgängliga lifsförnödenheter, inflyta mycket betydande inkomster särskildt från Norrland, hvars befolkning till följd af ofta inträffande frostsador å den växande grödan finner sig försatt i den hårda nödvändigheten att i vida större utsträckning än befolkningen i rikets öfriga delar genom uppköp af spanmål förskaffa sig erforderlig brödföda. Genom dessa tullars införande har i sjelfva verket befolkningen i de norrländska länen fått sig en extra beskattning pålagd, hvilken endast i mera sällsynta fall drabbar den öfriga jordbrukande befolkningen inom riket, med undantag möjligen af Dalarnes och Vermlands. Det synes oss därför vara med rättvisa och billighet öfverensstämmande, att från statens sida något göres för att, i den mån sådant *kan* ske, mildra och afhjelpa de särskildt för den jordbrukande befolkningen i Norrland ofördelaktiga verkningarna af den gällande tullagstiftningen.

Ett bidragande medel härtill vore enligt vårt förmenande beviljandet af ökade statsanslag till minskande af frostländigheten i riket. För detta ändamål har Kongl. Maj:t af den nu församlade Riksdagen för år 1898 äskat ett anslag af 200,000 kronor (statsverkspropositionen sid. 26). Enligt oss från kongl. väg- och vattenbyggnadsstyrelsen benäget meddelade uppgifter voro af det för innevarande år beviljade anslaget till frostländighetens minskande 60,370 kronor disponerade redan den 20 november 1896, hvarförutom hos kongl. styrelsen ännu ligga obehandlade 14 ansökningar, hvilkas sammanlagda kostnad beräknats till 70,826 kronor, mot svarande ett anslag af högst 23,600 kronor. Dessutom finnas hos kongl. landtbruksstyrelsen hvilande ansökningar från fem föregående år (1891 och 1893—1896) till en beräknad kostnad af sammanlagdt 272,890 kronor, utgörande således den beräknade kostnaden af de hos båda dessa myndigheter för närvarande inneliggande ansökningar tillsammans 343,716 kronor. Häraf synes oss omotsägligt framgå, att det af Kongl. Maj:t äskade beloppet på långt när icke motsvarar de behof af statsunderstöd för ifrågavarande ändamål, hvilka inom olika delar af riket gjort sig gällande. I denna vår öfvertygelse styrkas vi ytterligare af det kända förhållande, att det möte af hushållningssällskapens ombud, hvilket hölls i Stockholm den 4—12 november 1895, beslöt att i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t af 1896 års riksdag täcktes äska det ifrågavarande anslagets höjande från 150,000 till 300,000 kronor. Att behovet af den af hushållningssällskapens ombud såsom erforderlig ansedda an-

slagssumman sedan dess icke minskats, utan snarare ökats, torde med tillräcklig tydlighet framgå af de ofvan anförda siffrorna.

Vi tillåta oss därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att det af Kongl. Maj:t för år 1898 äskade anslaget till frostländighetens minskande skall utgå med 300,000 kronor.

Stockholm den 28 januari 1897.

E. Eriksson.

J. Bromée.

Joh. Er. Nordin.